PORT PAYÉ HELLAS
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΑΥΛΩΝΑ 2 ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
ΕΛΛΑΣ

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 282-283 **1-16 Αὐγούστου 2010**

Κατάθεσις ἀδελφικῆς μαρτυρίας

Μέ ὀδύνην ψυχῆς ἐμπιστεύομαι εἰς τό ἀνήσυχον ἐκκλησιαστικόν πλήρωμα καί, δι' αὐτοῦ, εἰς τήν ἱστορίαν, τό ἔμπονον κείμενον τῆς τελευταίας προσφυγῆς μου εἰς τό Ἀνώτατον Διοικητικόν Δικαστήριον τῆς Πατρίδος μας, μέ τήν ὁποίαν ζητῶ τήν ἀκύρωσιν προσφάτων ἀντικανονικῶν καί παρανόμων πράξεων τῆς Συνοδικῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι πρόξενος ἀφορήτου πικρίας καί πνικτικῆς ἀπογοητεύσεως, ἡ ἐκτροχιασθεῖσα πρακτική τῶν πλειόνων τῆς Συνοδικῆς Ὁμηγύρεως, τῶν ἐμμενόντων εἰς τήν ἀσύδοτον περιφρόνησιν καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων, τούς ὁποίους, μέ ἐπίσημον κατάθεσιν ὅρκου, ὑπεσχέθησαν νά τηροῦν «πάντοτε καί ἐν πᾶσι». Ἡ κατάφωρος ἀθέτησις τῶν Ἐπισκοπικῶν ὅρκων καί ἡ ἐπιμονή εἰς τήν μετάλλαξιν τῆς χαρισματικῆς Συνοδικῆς λειτουργίας εἰς Συνέδριον παρανομίας καί σκοπιμότητος ἐκτρέπει τήν Σύναξιν τῶν Ἐπισκόπων εἰς ἀθέμιτον, σκοτεινήν καί ἀσύδοτον διεργασίαν συναλλαγῆς.

Οἱ ἀδελφοί καί φίλοι ἀναγνῶσται, μελετῶντες τό κείμενον τῆς προσφυγῆς μου, θά προσμετρήσουν τήν ἔκτασιν τοῦ Συνοδικοῦ ἀτοπήματος, ἀλλά καί τάς ὑπογείους μεθοδεύσεις, αἱ ὁποῖαι εἰσάγουν τά κοσμικά δαιμόνια τῆς ἴντριγκας «ἐν τόπῳ ἁγίῳ», τήν ἀθέμιτον πάλην, δι' ἀδιατάρακτον νομήν τῆς ἐξουσίας καί τήν ὕποπτον, ἀμοιβαίαν ἐπικάλυψιν τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων.

Λυποῦμαι βαθύτατα, διά τήν ἀσυνέπειαν τοῦ προκαθημένου Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, ὁ ὁποῖος (ἐξ ἰδίας του πρωτοβουλίας καί πρό τῆς εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἐκλογῆς του) διεμήνυσεν εἰς ἐμέ, ὅτι, εἰς περίπτωσιν ἀναδείξεώς του, ἡ πρώτη του ἐνέργεια θά ἦτο ἡ ὁριστική καί κατά τούς Ἱερούς Κανόνας ἐπίλυσις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος. Ἡ ἀθέτησις τῆς ὑποσχέσεώς του, προστιθεμένη εἰς τήν μακροχρόνιον-πέραν τῆς τριακονταπενταετίας-πρακτικήν διασυρμοῦ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί περιφρονήσεως τῆς καταξιωμένης ὑπό τῶν Πατέρων μας εὐαισθήτου καί ἀμέμπτου διαχειρίσεως τῶν προκυπτόντων προβλημάτων, μέ ἀναγκάζει, νά προσφύγω, διά πολλοστήν φοράν, εἰς τήν Δικαιοσύνην τῆς Πατρίδος μας (δικαίωμα, τό ὁποῖον μοῦ παρέχει τό Σύνταγμα τῆς Χώρας μας, ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου «Περί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρό αὐτῶν διαδικασίας») καί νά ζητήσω τήν δικαίαν καί κατά τούς Ἱερούς Κανόνας καί τούς Νόμους ἐκτίμησιν καί κρίσιν τοῦ θέματος.

Πληροφορῶ δέ τούς ἀγαπητούς ἀδελφούς μου, ὅτι ἡ αἴτησίς μου αὐτή ἐπεβάλλετο νά ὑποβληθῆ καί δι' ἕνα ἄλλον, σοβαρότατον λόγον. Διά τόν ὁριστικόν φραγμόν τῆς θυρίδος ἐκτροπῆς ἀπό τούς παράγοντας τῆς σημερινῆς Συνοδικῆς Συνθέσεως ἤ ἀπό οἱανδήποτε διάδοχον σύνθεσιν, ἥτις, ἐξ ἀφορμῶν παρομοίων ἤ ἐξ ἄλλης τινός σκοπιμότητος, θά ἐθεώρει, ὅτι δικαιοῦται νά ἐπαναλάβη τήν τρέχουσαν Ἐκκλησιαστικήν στρέβλωσιν, προβάλλουσα αὐτήν ὡς παράδοσιν καί ἀποσιωπῶσα τά δεινά τά ὁποῖα ἐπεσώρευσεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί τόν ἀρνητικόν ἀντίκτυπον, τόν ὁποῖον προεκάλεσεν εἰς τάς συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας

ΑΙΤΗΣΗ

τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου, κατά κόσμον Νικολάου Γκατζιρούλη, κατοίκου Αὐλώνα Ἀττικῆς, Ἱερά Μονή τῶν Ἁγίων Πατέρων (Νέο Στούδιο), τηλ. 6977229796

ΚΑΤΑ

1. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ν.π.δ.δ., πού ἑδρεύει στήν Ἀθήνα, ὁδός Ἰασίου ἀριθμός 1 καί ἐκπροσωπεῖται νόμιμα καί

2. τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, πού ἐκπροσωπεῖται νόμιμα ἀπό τήν κ. Ὑπουργό Παιδείας καί Θρησκευμάτων, κάτοικο Ἀθηνῶν

ΠΕΡΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

α) τῆς ἀπό 11.5.10 ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως» ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας Δικαιάκος καί

β) τοῦ ἀπό 21.5.2010 προεδρικοῦ διατάγματος (ΦΕΚ 195/1.6.2010), μέ τό ὁποῖο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε ὁ ἀνωτέρω Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως» αὐτῆς(*).

(*) Ὅμοια ἡ αἴτηση κατά τῆς πληρώσεως τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισιᾶς, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ» γιά τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος Μισιακούλης. Ἀριθμοί καταθέσεων Σ.τ.Ε. 5784 καί 5783/7-7-2010 ἀντίστοιχα.

Α

Οἱ Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι αὐτές πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 11 παρ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου Αὐτῆς καί αὐτές πού ἱδρύθηκαν νόμιμα μέ μεταγενέστερους νόμους. Ἡ ἵδρυση νέας Μητροπόλεως εἶναι δυνατή μόνο μέ νόμο, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ὁποιαδήποτε ἐξουσιοδοτική διάταξη, πού νά ἐπιτρέπει σέ μόνη τήν Ἐκκλησία νά ἱδρύει Μητροπόλεις. Κατά τή διάταξη τῆς παραγράφου 2 τοῦ παραπάνω ἄρθρου, προκειμένου ἡ Μητρόπολη, ἡ ὁποία πρόκειται νά ἱδρυθεῖ, νά ἀποτελεσθεῖ ἀπό ἐδαφικές περιοχές ἀποσπώμενες ἀπό ὑφισταμένη Μητρόπολη, πρέπει νά προϋπάρχει ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, δημοσιευμένη στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, πού νά καθορίζει τήν, πρός ἵδρυση τῆς νέας Μητροπόλεως, ἐδαφική περιφέρεια, καθώς καί τήν ὀνομασία καί τήν ἕδρα αὐτῆς. Ἡ ἀπόφαση αὐτή δέν λαμβάνεται κατά τήν ἀνεξέλεγκτη κρίση τῆς ΙΣΙ, ἀλλά, κατά τή ρητή ἀπαίτηση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, **«ὡς οἱ Ἱεροί Κανόνες διακελεύουν»**. Οἱ Ἱεροί Κανόνες, πού «διακελεύουν» τά τοῦ θέματος αὐτοῦ, **καθίστανται ἀπό τήν ἀναφερθεῖσα διάταξη νόμοι τοῦ Κράτους, ὥστε πρέπει, νόμιμα, σέ κάθε περίπτωση ἵδρυσης νέας Μητροπόλεως, νά ἐφαρμόζονται.** ἐλέγχεται δέ ἡ ἐφαρμογή τους ἀπό τά Δικαστήρια. Εἶναι αὐτοί οἱ Ἱεροί Κανόνες οἱ ΞΒ, 53 (ΝΓ) καί ΞΕ, 56 (ΝΣΤ) τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου, ἄλλά καί ἄλλοι (δεῖτε παραπομπές στό «Πηδάλιον τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας», ἔκδοση Ἀστέρος 1970, ὑπό τούς κανόνες αὐτούς, **πού ἐξαρτοῦν τήν ἵδρυση νέας Ἐπισκοπῆς (Μητροπόλεως) ἀπό τήν προηγουμένη γνώμη καί ἄδεια «τοῦ ἄνωθεν καί ἐξ ἀρχῆς ὁρίζοντος τούς πιστούς Ἐπισκόπου».** Ἀπό τήν παρατεθεῖσα διάταξη καί τούς ἀναφερομένους σέ αὐτήν Ἱερούς Κανόνες, ἰσοδυνάμου, ὅπως ἐλέχθη καί τονίζεται, ἰσχύος πρός τή νομοθετική διάταξη, ἡ ὁποία τούς προβλέπει καί ἐπιβάλλει τήν ἐφαρμογή τους, παρέπεται ὅτι, προκειμένης ἱδρύσεως νέας Μητροπόλεως μέ νομοθετική ρύθμιση, πρέπει νά προϋπάρχει τοῦ νόμου αὐτή ἡ ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, καί νά προϋπάρχει αὐτῆς ἡ γνώμη καί ἡ ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου, πού ἔχει τή διαποίμανση τῶν περιοχῶν, οἱ ὁποῖες

πρόκειται νά ἀποσπασθοῦν ἀπό τή Μητρόπολή του. Ἀπαιτεῖται, δηλονότι, ὅπως καί ὁ Ἱερός Κανόνας ΡΘ 98 τῆς Καρθαγένης ρητά ὁρίζει, **«ὁ Ἐπίσκοπος νά στέρξη τοῦτο, ὑπό τήν Ἐπισκοπήν τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ἡ παροικία, ἡ μέλλουσα (τόν νέον Ἐπίσκοπον) λαβεῖν»**. Προστίθεται ὅτι ἡ ἴδια συγκατάθεση τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν, προκειμένου νά ἱδρυθοῦν οἱ Μητροπόλεις τοῦ ἄρθρου 71 Κ.Χ. «δι' ἀποσπάσεως περιοχῶν ἐξ ὑπαρχουσῶν ἤδη Μητροπόλεων», ὅπως τήν προβλέπουν, τή συγκατάθεση, οἱ Ἱεροί Κανόνες, ρητά ἀναγράφεται καί σ' αὐτή τή διάταξη, ὥστε νά μήν καταλείπεται ἀμφιβολία ὡς πρός τό ὅτι, **γιά τήν ἵδρυση νέας Μητροπόλεως ἐξ ἀποσπάσεως τμήματος ἀπό ὑφισταμένη Μητρόπολη, πού συνεπάγεται περιορισμό τῆς ἐδαφικῆς περιφερείας αὐτῆς, ἀπαιτεῖται ἡ συναίνεση τοῦ οἰκείου αὐτῆς Ποιμενάρχου.** Ἐπίσης καί ἀπό τό ἄρθρο 13.1 τοῦ ν.δ. 87/3.10.74, τό ὁποῖο ἐπανέθεσε σέ ἰσχύ τόν παλαιό Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ν. 671/43, ὁρίζεται ὅτι «διά π. δ/τος, ἐκδιδομένου, μετά γνώμην τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου **καί συγκατάθεσιν τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου**, ἐπί τῇ προτάσει τοῦ ἐπί τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων Ὑπουργοῦ, δύναται νά συσταθῶσι νέαι Ἱεραί Μητροπόλεις». Ὁ ἰσχύων Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν διακράτησε, ὑπέρ τῆς ΙΣΙ ἤ τῆς ΔΙΣ, αὐτό τό Κανονικό προνόμιο τοῦ «οἰκείου Ἱεράρχου», ἀφοῦ τό δικαίωμα τοῦτο ἀντλεῖται ἀπό τούς Ἱερούς Κανόνες καί ἐφαρμόζεται καί ἀπό τή νομοθετική λειτουργία τῆς Πολιτείας, πού σεβάσθηκε καί ἀνήγαγε τούς Ἱερούς Κανόνες αὐτούς σέ ἰσχύ νόμου, ἀλλά καί ἀπό τή δικαστική λειτουργία, ὅπως οἱ ΣτΕ 4068/81 καί 534/99 Τμ. Γ΄ ΝοΒ 49, 2001, 323 ἐπ. ἀποφάσεις, ὅπου «φυλάσσεται τό κανονικό (ἀπό τούς ἴδιους παραπάνω Ἱερούς Κανόνες) δικαίωμα τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου νά παρέχει ἤ ὄχι τή συναίνεσή του σέ κάθε περίπτωση ἀντίστοιχη πρός τό ἄρθρο 11 παρ. 2 τοῦ Ν.590/77, πού ἐρμηνεύθηκε, σέ συνδυασμό μέ τίς λοιπές διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου καί τῆς Πατριαρχικῆς καί Συνοδικῆς Πράξεως τοῦ ἔτους 1928, ὅτι ἡ μεταβολή τῆς ἐδαφικῆς περιφέρειας ὁμόρων Μητροπόλεων, ἡ ὁποία συνεπάγεται περιορισμό ἐκείνης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δέν εἶναι ἐπιτρεπτή,

παρά μόνο μέ τή συναίνεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Ἀπό τά παραπάνω προκύπτει ὅτι οὔτε τά ἀνώτατα ἐκκλησιαστικά διοικητικά ὄργανα ΙΣΙ καί ΔΙΣ, μόνα, οὔτε κἄν ὁ νόμος, μόνος (δίχως τροποποίηση τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ὡς πρός τήν ἀπαιτούμενη συναίνεση τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου), δύνανται νά προσδιορίσουν νέα ὅρια τῆς ὁποιασδήποτε ὑπάρχουσας μητροπολιτικῆς περιφέρειας, πολύ δέ περισσότερο, τήν ἐξαφάνιση ὁλόκληρης τῆς περιφέρειας αὐτῆς, γιά τή δημιουργία, στό χῶρο της, νέων Μητροπόλεων. Κάθε παράβαση τοῦ νόμου καί τῶν, ἰσοδυνάμων τοῦ νόμου, παραπάνω Ἱερῶν Κανόνων, ἱδρύει ἀκυρότητα τῶν πράξεων ἐκλογῆς καί τῶν διαταγμάτων ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως νέων Μητροπολιτῶν σέ τέτοιες «νέες» Μητροπόλεις, πού ἱδρύθηκαν δίχως τίς παραπάνω νομικές καί κανονικές προϋποθέσεις.

Β

1. Τό ἔτος 1968 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἐξέλεξε Μητροπολίτη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος καί ἐκδόθηκε τό διάταγμα καταστάσεώς μου, πού δημοσιεύθηκε στό ΦΕΚ 147/14.7.68. Ὡς Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ἀναγνωρίσθηκα κατά τούς Θείους καί Ἱερούς Κανόνες καί ἐποίμανα κανονικά καί νόμιμα τή Μητρόπολή μου συνεχῶς ἐπί 6 περίπου ἔτη.

2. Τήν 16.5.74 τό ν.δ. 411/74, ἄρθρο 2 (ΦΕΚ 134/16.5.74), δίχως τή θέλησή μου καί τήν ἀπαιτουμένη κανονική συγκατάθεσή μου, τριχοτόμησε τή Μητρόπολή μου καί ἵδρυσε τίς ἐπί μέρους Μητροπόλεις α) «Μεγάρων καί Σαλαμίνος» καί β) «Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς», τή δέ, κατά τήν ὑπολειφθεῖσα ἔκτασή της, Μητρόπολη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος μετονόμασε σέ «Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς».

Ὑπό τό τότε πολιτειακό καθεστώς (εἶχε ἤδη δημοσιευθεῖ ἡ συντακτική πράξη 3/9.1.74), δέν ἦταν δυνατή γιά μένα ἡ ὁποιαδήποτε νόμιμη ἀντίδραση σ' αὐτές τίς παράνομες καί ἀντικανονικές παρεμβάσεις στή Μητρόπολή μου καί, ἐνῷ εἶχα διακρατήσει τά κανονικά ποιμαντικά δικαιώματά μου, πού δέν μποροῦσαν νά μοῦ τά

ἀφαιρέσουν, στή Μητροπολιτική περιφέρεια, γιά τήν ὁποία ἐκλέχθηκα, περιορίσθηκα, ἀναγκαστικά, στά διοικητικά καθήκοντά μου στήν «Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς». Στίς ἀποσπασθεῖσες περιοχές τῆς Μητροπόλεώς μου τοποθετήθηκαν ἄλλοι Ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι, ἔκτοτε, ἄχρι καί σήμερα, παρά τούς λόγους πού ἀκούγονται, περί ἀναγνωρίσεως τοῦ προσώπου μου ὡς τοῦ μόνου κανονικοῦ Μητροπολίτου τῆς Μητροπόλεώς μου, παραμένουν στίς περιοχές αὐτές ὡς ἀντικανονικοί καί συντηροῦν τό ἀπό τότε σοβοῦν «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα».

3. Τήν 16.7.74, ἀποκλειστικά καί μόνο μέ τήν παραπάνω συντακτική πράξη 3/74 (ἀκολούθησε καί ἡ συντακτική πράξη 7/74), ἀπό μία Ἱεραρχία ἀποτελεσθεῖσα ἀπό μόλις 32 Ἱεράρχες, ἐνῷ ἀποκλείσθηκαν 34, κηρύχθηκα «ἔκπτωτος», μαζί μέ ἄλλους 11 Μητροπολίτες. Δίχως κατηγορία, δίχως δικαστική διαδικασία, δίχως νά κληθῶ νά ἀκουσθῶ. Τίποτε ἀπό ὅλα αὐτά πού καθιερώνουν ἀπό αἰῶνες οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ νόμοι ὅλων τῶν πολιτισμένων Κρατῶν. Μέ τίς ἴδιες συντακτικές πράξεις καθιερώθηκε τό «ἀπαράδεκτο» προσβολῆς τῶν ἐκπτώσεών μας ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καί κάθε ἄλλου Δικαστηρίου.

4. Τό ἔτος 1988 παραχωρήθηκε ἡ δυνατότητα σέ μᾶς, τούς «ἐκπτωτους Μητροπολίτες», νά ζητήσουμε τήν ἀκύρωση τῶν ἐκπτώσεών μας και τό ΣτΕ μέ ἀποφάσεις του τίς ἀκύρωσε. Ἡ ἀπόφαση πού ἀκύρωσε τή δική μου ἔκπτωση ἔχει λάβει τόν ἀριθμό 3803/30.10.90. Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία (οἱ καταλαβόντες τίς θέσεις μας Μητροπολίτες) ἐξεδήλωσε τήν ἀντίδρασή της στήν ἀποκατάστασή μας καί οἱ διοικητικές δίκες κλιμακώθηκαν μέχρι πού **ἡ, μέχρι καί σήμερα ἰσχύουσα, 1028/11.6.1993 ἀπόφαση τῆς Ὁλομελείας τοῦ ΣτΕ ἔκρινε ἀμετάκλητα, ὅτι, μετά τήν ἀκύρωση τῶν ἐκπτωτικῶν πράξεων, μόνοι νόμιμοι καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες εἴμαστε, στήν Ἱερά Μητρόπολη Λαρίσης ὁ μακαριστός ἤδη Κυρός Θεολόγος, στήν Ἱερά Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων ὁ μακαριστός ἐπίσης Κυρός Κωνσταντίνος Σακελλαρόπουλος καί στήν**

Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ἐγώ, καθώς καί ὅτι ἐμεῖς μόνον μπορούσαμε νά μετέχουμε γιά τίς Μητροπόλεις μας στά συλλογικά διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτά εἶπε ἡ Ὁλομέλεια, παρά τήν ὕπαρξη, τότε, στίς Μητροπόλεις μας (ἀντικανονικῶς καί παρανόμως) τῶν, ἐν τῷ μεταξύ καταλαβόντων τίς θέσεις μας, ἀντικαταστατῶν μας. Στά τρία τμήματα τῆς δικῆς μου Μητροπόλεως ἀσκοῦσαν διοικητικά καθήκοντα τρεῖς παρανόμως καί ἀντικανονικῶς εἰσχωρήσαντες Μητροπολίτες, παρά ταῦτα, ὅμως, ἡ παραπάνω ἀπόφαση τῆς Ὁλομελείας τοῦ ΣτΕ ἀναγνώρισε ἐμένα ὡς τό νόμιμο καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτη ὁλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος. Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση αὐτή, πού ἔλυσε ἀμετάκλητα τό χρονίζον «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα» καί ὁ Σεβασμιώτατος Θεολόγος καί ἐγώ ἐπανήλθαμε στίς θέσεις μας καί στά καθήκοντά μας.

5. Οἱ τότε διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία, πρό αὐτοῦ τοῦ, γι' αὐτούς, «ἀδιεξόδου», ἀντί νά συμμορφωθοῦν καί νά ἀποκαταστήσουν τήν ἔννομη καί κανονική τάξη στήν Ἐκκλησία, πού μέ τίς ἐσφαλμένες ἐπιλογές τους προσέβαλαν, ἐπινόησαν «ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ» (κατά τήν ἐπισήμανση τοῦ ἤδη μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ Κυροῦ Σπυρίδωνος), νά προβοῦν στίς ἑξῆς, εἰς βάρος μας, αὐθαίρετες ἐνέργειες.

Μᾶς ἐπέβαλαν, πάλι, δίχως κατηγορία, δίχως κλήση, δίχως ἀπολογία, δίχως δίκη, μία «κύρωση» ἀκατανόητη, πού, οὔτε ποινή εἶναι, ἀφοῦ ὁ νόμος δέν τήν προβλέπει στό κατά τῶν Μητροπολιτῶν ποινολόγιο, οὔτε οἱ Ἱεροί Κανόνες τήν προβλέπουν ὡς κανονική ποινή κατά Ἱεράρχου, συνεπαγομένη, μάλιστα, κατά τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τήν ἔκπτωσή μας ἀπό τή θέση μας. Μέ μιά ἀκατάληπτη ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 10.8.1993, πού δέν λήφθηκε, μάλιστα, μέ ὁμοφωνία, μᾶς ἐπέβαλαν τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας». Ἡ Πολιτεία, μέ βάση τό «ἐπιτίμιο» αὐτό, σέ συνεννόηση μέ τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, «πείσθηκε» καί ἐξέδοσε νέο, ἀπό 19.4.94, διάταγμα ἀπομακρύνσεώς μας ἀπό τή θέση μας (ΦΕΚ 41/20.4.94). Ἔτσι ἔγινα, ἀπό κοινοῦ μέ τούς παραπάνω

συνεπισκόπους μου, γιά δεύτερη φορά, πάλι παράνομα καί ἀντικανονικά, ἔκπτωτος.

Ἡ ΣτΕ 2976/96 εἶπε ὅτι τό ἐπιτίμιο (ἄν καί ἦταν τό ὑπόβαθρο τοῦ διατάγματος) «εἶναι πνευματικό θέμα καί δέν τό ἐλέγχει». Ἡ ΣτΕ 2979/96 εἶπε ὅτι ὁ Ὑπουργός μποροῦσε νά ἀνακαλέσει τό διάταγμα τῆς καταστάσεώς μου μέ βάση τό ἄρθρο 26 τοῦ Ν. 590/77. Παρεῖδε ὅτι τό ἄρθρο αὐτό ρυθμίζει τό διορισμό καί ὄχι τήν ἀπομάκρυνση Μητροπολιτῶν καί ὅτι τήν ἀπομάκρυνσή τους τή ρυθμίζει ἀποκλειστικά τό ἄρθρο 34 τοῦ ἴδιου νόμου, μόνο ἕνεκα καθαιρέσεως ἤ ἰσοβίου ἀργίας, δικαστικά, κατά τό Ν. 5383/32, καί ἀμετάκλητα ἐπιβαλλομένης.

Αὐτή ἡ ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ κρίθηκε ἀπό τήν 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀγωγῶν Κακοδικίας «ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ», διότι, ὅπως γράφει, δέχθηκε ἀπόψεις, πού «δέν εἶναι ἀντικειμενικά ὑποστηρίξιμες».

Πρός τήν παραπάνω 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Συντάγματος συντάχθηκαν καί τά Πολιτικά καί τά Ποινικά Δικαστήρια. Ἡ 4740/2005 ἀπόφαση τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν εἶπε ὅτι «μέ τήν ἀπόφαση 1028/1993 τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναγνωρίσθηκε ὅτι, μετά τήν ἀπόφαση 3803/1990 τοῦ Ἀνωτάτου αὐτοῦ Δικαστηρίου ἀναβίωσε ἐξ ὑπαρχῆς τό ἀπό 14.7.1968 β.δ. ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεως Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος τοῦ Νικοδήμου Γκατζιρούλη», ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς». Ἀναφέρθηκε ἐπίσης ἡ ἴδια ἀπόφαση στήν παραπεμπτική 934/1994 τοῦ Γ΄ Τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας πρός τήν Ὁλομέλεια τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, κατά τήν ὁποία «τό ἐπιβληθέν ἐπιτίμιο δέν συνεπάγεται καί χηρεία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Θρόνου, δεδομένου ὅτι δέν ἀποτελεῖ καθαίρεση, οὔτε ἔκπτωση ἀπό τοῦ θρόνου ἤ ἀργία διά βίου (ἄρθρο 34 τοῦ ν. 590/1977) καί ἑπομένως, (ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος) δέν ἐμποδίζεται νά ἀσκεῖ τά διοικητικά του καθήκοντα». Ἐπίσης ἡ 4603/24.5.07 ἀπόφαση τοῦ Τριμελοῦς Ἐφετείου Ἀθηνῶν ἐπανέλαβε τή νομιμότητα καί τήν κανονικότητα τῆς ἐκλογῆς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς

καί Μεγαρίδος, τήν ἀνάκληση, τήν 16.7.74, τοῦ βδ 147/68 τῆς καταστάσεώς μου, ἀλλά καί τήν 1028/1993 ἀπόφαση τῆς Ὁλομελείας τοῦ ΣτΕ, πού ἀναγνώρισε ὅτι «ἔχει ἀναβιώσει ἐξ ὑπαρχῆς τό β.δ. 147/68 ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ νόμιμος ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης».

6. Μετά τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» καί τό ἀπό 19.4.94 διάταγμα (ΦΕΚ 41/20.4.94), στή θέση μου, τοποθετήθηκε, αὐτή τή φορά, μέ μετάθεση ἀπό τή Ζάκυνθο καί μέ παράνομη διαδικασία, ὁ κατέχων καί ἐκεῖ παράνομα καί ἀντικανονικά τή θέση τοῦ, ἐπίσης μέ τίς συντακτικές πράξεις, ἐκπτώτου Μητροπολίτου Κυροῦ Ἀποστόλου, δύο χρόνια, μάλιστα, πρίν κριθεῖ τό θέμα δικαστικά, τό ἔτος 1994, γιά τή δημιουργία τετελεσμένων. Ὁ κληρικός αὐτός ἦλθε καί ἐνθρονίσθηκε ὡς «Μητροπολίτης Ἀττικῆς» στή θέση μου μέ βία καί αὐθαιρεσία, παρά τήν ὕπαρξη τῆς 406/94 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν τοῦ ΣτΕ, περί ἀναστολῆς ἐκτελέσεως τῆς πράξεως διορισμοῦ του. Ἐγώ, ἐπίσης βίαια καί αὐθαίρετα, ἀπομακρύνθηκα ἀπό τό γραφεῖο μου στή Μητρόπολή μου, σέ ὥρα ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων μου, μετά ἀπό ἀστυνομική ἔφοδο, τήν25.9.1996 καί, ἔκτοτε, ἀσκῶ, μέχρι σήμερα, τά πνευματικά καθήκοντά μου ἔναντι τοῦ ποιμνίου μου, πού προστρέχει στόν τόπο τῆς ἐκτοπίσεώς μου, στόν ὀρεινό ὄγκο πάνω ἀπό τόν Αὐλώνα Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος ὑπάγεται, χωρικά, στή Μητρόπολή μου. Ἡ διοίκηση τῆς Μητροπόλεώς μου ἀφέθηκε ἐπί ἔτη εἰς χεῖρας τοῦ ὡς ἄνω κληρικοῦ καί, μετά τήν, πρόσφατα, στήν τάξη τῶν μοναχῶν περιέλευσή του, ἐπίσης ἐπί ἔτη, καίτοι ὑπάρχοντος ἐμοῦ τοῦ κανονικοῦ καί νομίμου Μητροπολίτου, εἰς χεῖρας τοποτηρητοῦ μή νομίμου, ἀντικανονικῶς καί αὐτοῦ ποιμαίνοντος τή λεγόμενη «Μητρόπολη Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς», ἡ ὁποία, ὅπως ἐλέχθη, δέν ἔχει ἱδρυθεῖ σύμφωνα μέ τήν κανονική τάξη.

7. Τά «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» ἦταν αὐθαίρετα, ἀνυπόστατα καί ἀναιτιολόγητα, ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ὑπαιτιότητα ἀποδίδουν σέ μᾶς τούς τρεῖς Μητροπολίτες (Λαρίσης, Θεσσαλιώτιδος, Ἀττικῆς), στούς

ὁποίους ἐπιβλήθηκαν. Ἦταν ἀντικανονικά, ἐπειδή εἰς οὐδένα Ἱερό Κανόνα στηρίχθηκαν, ἦταν δέ καί καταφανῶς παράνομα, διότι παραβίασαν προκλητικά τό ἄρθρο 34 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ὁρίζονται τά ὅσα παραπάνω ἀναφέρθηκαν, τά ὁποῖα δέν τηρήθηκαν.

Ὄχι μόνο δέ ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἀγωγῶν Κακοδικίας, ἀλλά καί πλεῖστοι ἐκκλησιαστικοί παράγοντες, Μητροπολίτες καί Ἀκαδημαϊκοί Δάσκαλοι, μέ δηλώσεις τους ἀποδοκίμασαν τά «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» καί καταναλώθηκε μεγάλη ποσότητα μελάνης γιά νά ἐπικριθεῖ ἡ ἀπαράδεκτη αὐτή μεθόδευση τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας, χάριν τῆς διασώσεως τῆς ἐξουσίας τῶν εὐνοουμένων της, πού «κατέκτησαν» τίς Μητροπόλεις μας. Ἐνδεικτικά:

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ. Τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. «*Ἡ κίνησις αὐτή ἐντάσσεται στό ἐπιμελῶς ἐξυφανθέν σχέδιον ἁλώσεως τῶν πλασματικῶς θεωρουμένων ὡς ἐν χηρείᾳ διατελουσῶν Μητροπόλεων Ἀττικῆς καί Λαρίσης, προκειμένου νά καταλάβουν αὐτάς ὕποπτα πρόσωπα, κινούμενα εἰς τό ἐκκλησιαστικόν παρασκήνιον καί ἐνδιαφερόμενα νά προωθήσουν τίς προσωπικές τους φιλοδοξίες*».

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Τότε Μητροπολίτης Πειραιῶς. «*Τό πρόσχημα τῶν δῆθεν ἐπιτιμίων κατά τῶν Μητροπολιτῶν στερεῖται καί κανονικότητος καί νομιμότητος. Οὔτε οἱ Ἱεροί Κανόνες οὔτε οἱ ἐκκλησιαστικοί νόμοι προβλέπουν ἕνα τέτοιο ἐπιτίμιο δι' Ἀρχιερεῖς*».

ΣΕΡΑΦΕΙΜ. Μητροπολίτης Σταγῶν. «*Τό ἐπιτίμιο ἐπεβλήθη λόγῳ δικαιώσεώς των ἀπό τό ΣτΕ. Διά τοῦτο εὑρέθη τό ἐπιτίμιο, χωρίς νά γίνει καμμιά διαδικασία*».

ΣΠΥΡΙΔΩΝ. Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ. «*Τό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας ἐπεβλήθη σχεδόν διά βοῆς καί ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ*».

ΚΩΝ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ. Καθηγητής τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καί πρόεδρος τῆς Π.Ε.Θ. «Τό ἐπιβληθέν εἰς τούς τρεῖς Μητροπολίτας ἐκ μέρους τῆς ΔΙΣ ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας δέν προβλέπεται διά τούς ἐπισκόπους ἀπό κανένα Ἱερόν Κανόνα καί εἶναι κανονικῶς ἀνυπόστατον, μή παράγον οὐδέν ἀποτέλεσμα».

Τό ὅτι «τό ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας οὐδέν παράγει ἀποτέλεσμα» τό δέχθηκε ἐμπράκτως καί ἡ ἰδία ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅταν ἡ Πατριαρχική Σύνοδος ἐπέβαλε αὐτό τό ἐπιτίμιο στόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Κυρό Χριστόδουλο. Ὁ μακαριστός Χριστόδουλος οὐδόλως στερήθηκε τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν του καθηκόντων, προήδρευσε μάλιστα ἀκωλύτως καί σέ ὅλα τά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Συνόδου. Τό αὐτό συνέβη, ὅταν τό ἴδιο ἐπιτίμιο ἐπέβαλε τό αὐτό Πατριαρχεῖο καί στόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Κυρό Διόδωρο. Οὐδεμιᾶς τῶν ἁρμοδιοτήτων του στερήθηκε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος καί ἰδιαίτερα αὐτῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ του Θρόνου.

8. Συνεπῶς, σύμφωνα μέ ὅλα τά παραπάνω, μέχρι καί σήμερα, ἐγώ εἶμαι ὁ Κανονικός καί Νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ τόν τίτλο Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ἐφ' ὅσον οὐδεμία νόμιμη καί κανονική πράξη τῆς Ἐκκλησίας ἤ τῆς Πολιτείας, ὑπάρχει πού νά στηρίζει τόν ἰσχυρισμό τῆς νομίμου καί κανονικῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολή μου, γιά τήν ὁποία ἐκλέχθηκα, καταστάθηκα, ἀναγνωρίσθηκα καί τήν ὁποία ἐποίμανα καί εἰσέτι ποιμαίνω, κατά τό μέτρον πού μοῦ παρέχει τήν εὐχέρεια ἡ βία καί ἡ χρήση καί ἡ κατάχρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί πολιτειακῆς ἐξουσίας, πού ἀσκήθηκε εἰς βάρος μου.

Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ κατάληψη τῆς θέσεώς μου ἀπό τόν ἐκ μεταθέσεως κληρικό, πού διέγραψε τόν κύκλο του στή Μητρόπολη Ἀττικῆς, λόγῳ τῆς σωρείας τῶν παρανόμων πράξεών του (ἐκλογή του σέ μή κενή θέση, πλαστότητα τῶν ψηφοδελτίων πού ἔκριναν τήν ἐκλογή του, ἐνθρόνισή του στή Μητρόπολη παρά τήν ὕπαρξη ἀναστολῆς τῆς καταστάσεώς του ἀπό τό Συμβούλιο τῆς

Ἐπικρατείας κλπ κλπ) δέν εἶναι κἄν διάδοχός μου, εἶναι πρόσωπο πού τό ἐγκατέστησαν γιά νά ἀλλοτριώσει τήν κανονικότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαδοχῆς καί δέν ἀναγνωρίζεται, τώρα, βέβαια, καί γιά ἄλλους λόγους, πού δέν εἶναι τοῦ παρόντος, ὡς Μητροπολίτης πού δικαιοῦται νά δόσει συναίνεση διασπάσεως τῆς Μητροπόλεώς μου. Τή συναίνεση αὐτή, συνεπῶς, δικαιοῦμαι, ὅταν ἐρωτηθῶ, νά τήν παραχωρήσω, ἤ ὄχι, ἐγώ, ὡς ὁ «οἰκεῖος ποιμενάρχης», καί ὁ κανονικός ποιμενάρχης καί ὁ νόμιμος ποιμενάρχης μή ἐπηρεαζομένης τῆς θέσεώς μου ἀπό τή βία πού ἔχει ἀσκήσει εἰς βάρος μου ἡ ἐξουσία τῶν συνεπισκόπων μου, πού μέ κρατοῦν, ὅσο μποροῦν, μακρυά ἀπό τό ποίμνιό μου, στήν ἐξορία. Οὐδέποτε, ὅμως, ἐρωτήθηκα καί οὐδέποτε ἔδοσα συναίνεση.

Γ

1. Πρόσφατα, πάλι αὐθαίρετα, παράνομα καί ἀντικανονικά, ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, χρωμένη τῆς ἐξουσίας της, ἀποφάσισε νά μετέλθει, ἐναντίον μου, νέο, βλαπτικό τοῦ προσώπου μου, σχέδιο, προσθέτοντας καί αὐτό στήν ἄλυσο τῶν ἄκρως καταχρηστικῶν εἰς βάρος μου μεθοδεύσεών της. Ἀποφάσισε νά διασπάσει τή Μητρόπολη Ἀττικῆς, ὅποια περιφέρεια τῆς Μητροπόλεώς μου ἀπέμεινε μετά τό ν.δ. 411/74, σέ δύο χωριστά τμήματα. Τό τῆς Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ καί τό τοῦ Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως. Πρόδηλος καί πρῶτος σκοπός τῆς ἱδρύσεως αὐτῶν τῶν Μητροπόλεων, μέ δεύτερο τήν τοποθέτηση σ' αὐτές δύο νέων Μητροπολιτῶν τῆς ἐπιλογῆς τῶν κρατούντων στήν Ἐκκλησία, ἦταν ἡ ἀπάλειψη ἀπό τά ἐκκλησιαστικά «δίπτυχα» τοῦ «τίτλου» τῆς Μητροπόλεώς μου «Ἀττικῆς», ὥστε «νά μήν ὑπάρχει γιά μένα «χῶρος ἀποκαταστάσεώς μου». Γιά νά μήν ὑπάρχει πλέον Μητρόπολη, οὔτε κατ' ὄνομα, πού νά ἀντιστοιχεῖ στήν ἀνεξίτηλη ἐκλογή μου ὡς Ποιμενάρχου τῆς Μητροπόλεως μέ τόν παραπάνω τίτλο. Γιά νά μήν μπορῶ νά διεκδικήσω τή θέση μου.

2. Ἡ Πολιτεία ἔσπευσε καί παραχώρησε στήν Ἐκκλησία τό νόμο 3822/16.2.2010 (ΦΕΚ Α 21/16.2.2010), μέ τό ἄρθρο 1 τοῦ

ὁποίου διαίρεσε τή Μητρόπολη Ἀττικῆς στίς ἑξῆς δύο Μητροπόλεις:

α) Ἱερά Μητρόπολη Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως μέ ἕδρα τό Ἴλιο, στήν ἐδαφική περιφέρεια τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται οἱ Δῆμοι Ἰλίου, Ἀχαρνῶν, Πετρουπόλεως, Ἄνω Λιοσίων, Καματεροῦ, Ζεφυρίου, Αὐλῶνος, Φυλῆς, Θρακομακεδόνων καί οἱ Κοινότητες Ἀφιδνῶν καί Κρυονερίου καί

β) Ἱερά Μητρόπολη Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ, μέ ἕδρα τήν Κηφισιά, στήν ἐδαφική περιφέρεια τῆς ὁποίας περιλαμβάνονται οἱ Δῆμοι Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Πεύκης, Μελισίων, Νέας Ἐρυθραίας, Μεταμορφώσεως, Λυκόβρυσης, Μαραθῶνος, Νέας Μάκρης, Ὠρωπίων, Ἁγίου Στεφάνου, Ἀνοίξεως, Διονύσου, Ἐκάλης, Καλάμου καί Δροσιᾶς καί οἱ Κοινότητες Ροδοπόλεως, Σταμάτας, Γραμματικοῦ, Βαρνάβα, Καπανδριτίου, Μαλακάσας, Πολυδενδρίου, Συκαμίνου καί Μαρκοπούλου Ὠρωποῦ.

3. Τήν 11.5.10 ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνῆλθε καί ἐξέλεξε τόν εἰς τήν ἀρχή ἀναφερθέντα Ἀρχιμανδρίτη ὡς «Μητροπολίτη» τῆς κατονομασθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

4. Μία ἡμέρα μετά, τήν 12.5.10, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πιεζομένη ἀπό καθολικό καί ἐπί ἔτη ἐπαναλαμβανόμενο αἴτημα πλήθους ὀρθοδόξων καί πνευματικῶν ἀνθρώπων γιά ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου, πού προκαλοῦσε πρόβλημα μέγα («δύσβατο οἰκόπεδο, πού τούς ταλαιπώρησε» τό χαρακτήρισε Μητροπολίτης τῆς Βόρειας Ἑλλάδας, πού μάχεται ἀνέκαθεν γιά τή μή ἀποκατάστασή μου), ἀποφάσισε νά ἄρει τό «ἐπιτίμιο», ἀλλά καί πάλι εἰς βάρος μου, ὡς ἑξῆς: Προκειμένου νά μήν ἔχω δυνατότητα ἐπανόδου στή Μητρόπολή μου, μετά τήν ἄρση τοῦ «ἐπιτιμίου», **ἀφοῦ τήν προτεραία «ἐπλήρωσε» καί τά δύο παραπάνω τμήματα τῆς Μητροπόλεώς μου μέ νέους «Μητροπολίτες» θεωρώντας (προσχηματικῶς) ὅτι αὐτά τά τμήματα δέν εἶχαν ἐμένα τόν κανονικό, ἐν ἐνεργείᾳ καί νόμιμο Μητροπολίτη τους, ἀποφάσισε μέν τήν «ἄρση**

τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας», ἀλλά μέ τίς ἑξῆς προϋποθέσεις: «α) Τό ἐπιτίμιο αἴρεται ἀπό τῆς σήμερον (ex nunc) καί ὄχι ἀναδρομικῶς, β) Δέν θίγονται οἱ ἕως σήμερα ἐπελθοῦσες ἔννομες συνέπειες καί γ) Ὅτι θά ἀναγνωρίσω τό διαμορφωθέν καί ὑφιστάμενο νομοκανονικό καθεστώς τῶν τεσσάρων Ἱερῶν Μητροπόλεων, δηλαδή, Μεγάρων καί Σαλαμίνος, Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς, Κηφισίας, Ὠρωποῦ καί Ἀμαρουσίου καί Ἰλίου Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως»! Ὅλα αὐτά οὐσιαστικά σημαίνουν ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνώρισε καί ἐπίσημα ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης πού, γιά νά εἶναι νόμιμη καί κανονική ἡ ἐκλογή τῶν Μητροπολιτῶν, πού «ἀνέδειξε» στά τμήματα τῆς Μητροπόλεώς μου, πρέπει νά ἔχουν τή συναίνεσή μου καί πράγματι, μέ τίς «προϋποθέσεις» τῆς ἀποφάσεώς τους περί ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου, οὐσιαστικά ζητοῦν τήν, ἔστω καί ἐκ τῶν ὑστέρων, συναίνεσή μου, πού δέν τήν ἔχουν. Καί τήν ἐκβιάζουν. Γιά νά καλύψουν, «ὅπως-ὅπως», αὐτά πού δέν ἐφήρμοσαν, ἀπό τά ἐπιτασσόμενα τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Τά ὁποῖα ὁ Καταστατικός Χάρτης ἐπιβάλλει, καί στήν Ἐκκλησία καί στήν Πολιτεία, νά ἐφαρμόσουν.

5. Τήν 1.6.2010 δημοσιεύθηκε στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τό ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα, μέ τό ὁποῖο ὁ παραπάνω ἐκλεγείς ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε «Μητροπολίτης» τῆς εἰς τήν ἀρχή ἀναφερθείσης «Ἱερᾶς Μητροπόλεως», δηλαδή τοῦ τμήματος τῆς Μητροπόλεώς μου.

Δ

Ἤδη, μέ τήν αἴτησή μου αὐτή, ΖΗΤΩ νά ἀκυρωθοῦν οἱ εἰς τήν ἀρχή προσβαλλόμενες πράξεις α) ἡ ἀπό 11.5.2010 ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς εἰς τήν ἀρχή «Ἱερᾶς Μητροπόλεως» ὁ ἀναφερθείς Ἀρχιμανδρίτης καί β) τό ἀπό 21.5.2010 προεδρικό διάταγμα (ΦΕΚ 195/1.6.2010), μέ τό ὁποῖο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε, ὁ ἀνωτέρω, Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτῆς, γιά τούς παρακάτω λόγους ἀκυρώσεως

καί γιά ὅσους προσθέτους λόγους νόμιμα καί ἐμπρόθεσμα θά προσθέσω μέ δικόγραφο προσθέτων λόγων.

ΛΟΓΟΙ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

Ι. ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΝΟΜΩΝ. ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 3822/16.2.2010

i) Ἡ Μητρόπολη στήν ὁποία ἀναφέρονται οἱ προσβαλλόμενες πράξεις, δέν εἶναι κενή, ἔχει τόν κανονικό καί νόμιμο Μητροπολίτη της.

Σύμφωνα μέ τό νόμο (ἄρθρο 25 Ν. 590/77) ἡ πλήρωση ἑνός Μητροπολιτικοῦ θρόνου δύναται νά γίνει μόνο σέ χηρεύσασα Μητρόπολη. Ἡ Μητρόπολη βρίσκεται σέ χηρεία, μόνον ὅταν ἀποβιώσει ὁ κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης αὐτῆς, ἤ ὅταν ἐκπέσει τοῦ θρόνου του κατά τούς ὁρισμούς τοῦ νόμου (ἄρθρου 34 Ν. 590/77). Δηλαδή ὅταν ὁ Μητροπολίτης καταδικασθεῖ, προδήλως μέ κανονική πλήρη ἐκκλησιαστική δίκη, σέ ἔκπτωση ἀπό τό θρόνο του, ἤ σέ ἰσόβιο ἀργία, ἤ ἄν κριθεῖ ἀνίκανος πρός ἐκπλήρωση τῶν καθηκόντων του, μετά τή διαδικασία πού προβλέπει ὁ νόμος.

Στήν περίπτωσή μου, οὐδέν ἀπό αὐτά ἔχει συμβεῖ. Οὔτε μέ κατηγόρησαν γιά ὅ,τιδήποτε. Οὔτε δίκη διεξήγαγαν εἰς βάρος μου. Οὔτε μέ κάλεσαν σέ ἀπολογία. Οὔτε μέ καταδίκασαν. Ὄχι μόνο σέ ἔκπτωση ἀπό τό θρόνο μου ἤ σέ ἀργία, ὅπως προβλέπει τό ἄρθρο 34 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἀλλά οὔτε καί σέ ὁποιαδήποτε ἄλλη, ἔστω καί ἐλάχιστη ποινή. Μετά ἀπό αὐτά, ἐγώ συνεχίζω νά εἶμαι ὁ νόμιμος καί κανονικός καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ὅλα δέ τά ὅσα μεθοδεύθηκαν εἰς βάρος μου, ἡ τριχοτόμηση τῆς Μητροπόλεώς μου, οἱ τοποθετήσεις ἀντικαταστατῶν μου στά τμήματά της, τό ἐπιτίμιο, τά

διατάγματα ἀνακλήσεως τῆς καταστάσεώς μου καί ὅ,τι ἄλλο σχεδίασε εἰς βάρος μου ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐντελῶς ξένα καί στούς Ἱερούς Κανόνες καί στό Νόμο, γι' αὐτό καί κρίθηκαν ὅτι συνθέτουν «ἀπόψεις μή ἀντικειμενικά ὑποστηρίξιμες», πού στηρίζουν «ἐσφαλμένες» ἀποφάσεις.

Συνεπῶς ὁ παραπάνω ἐκλεγείς καί κατασταθείς ὡς Μητροπολίτης τῆς ἀναφερθείσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐκλέχθηκε, τοποθετήθηκε, ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε σέ τμῆμα τῆς μή χηρεύουσας Μητροπόλεώς μου, ἄλλως, σέ μή νομίμως συνεστημένη (ἀνύπαρκτη) Μητρόπολη, καί ἔτσι οἱ προσβαλλόμενες πράξεις (ἐκλογή καί τό ἐπακολουθῆσαν π.δ. μέσα στά πλαίσια τῆς σύνθετης διοικητικῆς ἐνέργειας) παραβίασαν εὐθέως τό νόμο (τά ἄρθρα 25, 34, 11.2 κ.ἄ. Ν. 590/77), κατά τά πραγματικά περιστατικά πού ἀναφέρονται στά παραπάνω κεφάλαια τῆς παρούσας Β καί Γ καί πρέπει νά ἀκυρωθοῦν.

Εἰδικότερα, πρέπει νά γίνουν δεκτά τά ἑξῆς: Ἐγώ ἔχω ἀναγνωρισθεῖ νομίμως καί ἀμετακλήτως ὅτι εἶμαι ὁ νόμιμος καί ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος (διάταγμα ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου ΦΕΚ 147/14.7.68, ΣτΕ Γ΄ Τμ. 3803/90, ΣτΕ Ὁλομ. 1028/93, καθολική ἐνδοεκκλησιαστική ἀναγνώρισή μου). Τό «ἐπιτίμιον τῆς ἀκοινωνησίας», γιά τό ὁποῖο, οὔτε κἄν θά ἔπρεπε νά γίνεται λόγος, ἐπειδή δέν ἐπηρεάζει οὔτε τήν πνευματική οὔτε τή διοικητική θέση μου, προκάλεσε, δίχως βάσιμο νομικό λόγο, τή διαφορά πού ἐκθέτω στά κεφάλαια Β5 ἕως Β8, ὅπου, γιά τήν ἀποφυγή ἐπαναλήψεων, ἀναφέρομαι, γιά τήν ὑποστήριξη τοῦ ἀληθοῦς δεδομένου ὅτι δέν ὑπάρχει «ἐπιτίμιο», δέν ὑπάρχει νόμιμη ἀπομάκρυνσή μου ἀπό τή Μητρόπολή μου. Ἐγώ εἶμαι ὁ κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Μητροπόλεώς μου, γεγονός πού ἐμποδίζει τήν ἐκλογή τοῦ ὁποιουδήποτε Μητροπολίτου σέ ὁποιοδήποτε τμῆμα τῆς Μητροπόλεώς μου.

ii) Οἱ προσβαλλόμενες παραβίασαν τούς νόμους καί τούς ἱερούς κανόνες, πού στηρίζουν τή δική μου κανονικότητα καί τή νομιμότητα στήν ἀναφερθεῖσα Μητρόπολή μου, ἡ ὁποία δέν εἶναι κενή.

Ἀπό πλευρᾶς τῶν καθ' ὧν προβάλλεται ἡ ἐπιχειρηματολογία ὅτι ὑπάρχουν οἱ ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου

2976/96 καί 2979/96, πού ἔκριναν τό θέμα καί ἀπέρριψαν τίς αἰτήσεις μου κατά τοῦ «ἐπιτιμίου» καί τοῦ διατάγματος ἀνακλήσεως τῆς καταστάσεώς μου. Ἀντιτάσσω ὅτι οἱ ἀποφάσεις αὐτές, δέν ἀγνόησαν μόνο τούς νόμους (ἄρθρα 34, 44 Κ.Χ. κλπ), ἀλλά ἀγνόησαν καί τούς Ἱερούς Κανόνες καί ἔκριναν δίχως αὐτούς. Ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων πού ἤδη ἔχω ἐκθέσει, τώρα προβάλλω ὅτι δέν ὑπῆρχε, γιά τό ἀντικείμενο πού κρίθηκε τότε, νόμος, πού νά ἐπέβαλλε στό Δικαστήριο, νά λάβει ὑπ' ὄψη του καί τούς Ἱερούς Κανόνες. **Τώρα ὅμως, γιά τήν ἔνδικη ὑπόθεση, ὑπάρχει.** Καί τό Δικαστήριο καλεῖται νά τούς λάβει ὑπ' ὄψη του. Καί αὐτούς πού ὁρίζουν τά τῆς συναινέσεως τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου γιά τήν ἀποκοπή τμήματος τῆς Μητροπόλεώς του πρός δημιουργία νέας Μητροπόλεως καί αὐτούς πού ἀναγνωρίζουν τό ποιός εἶναι ὁ κανονικός Μητροπολίτης σέ μία Μητρόπολη, πού, κατά τή νομοθεσία μας, καθίσταται ὁ νόμιμος Μητροπολίτης αὐτῆς.

Οἱ παραπάνω ἀποφάσεις ἀσχολήθηκαν μέ τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» καί τήν ἀνάκληση τοῦ διατάγματος τῆς ἀναγνωρίσεως καί καταστάσεώς μου, πού ἔγινε βάσει αὐτοῦ. Ζήτησα, τότε, μέ τίς αἰτήσεις μου στό ΣτΕ τήν ἀκύρωση καί τῆς πράξεως ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου καί τῆς πράξεως ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος τῆς ἐπί τῇ βάσει αὐτοῦ ἔκπτώσεώς μου. Ἐκδόθηκαν οἱ δύο παραπάνω ἀποφάσεις τῆς Ὁλομελείας τοῦ Δικαστηρίου τούτου (2976/96 καί 2979/96), οἱ ὁποῖες δέχθηκαν αὐτά πού ἐκθέτω στή σελ. 5 τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς, ὅπου καί τά σχόλια πού τίς συνοδεύουν. Τό Δικαστήριο πρέπει νά θεωρήσει, ἐν ὄψει τῆς συνάφειας ἐκείνης τῆς ὑποθέσεως μέ τήν προκειμένη, ὅτι πρέπει νά ἐπανεξετάσει ἐπί τό ὀρθότερο τά ὅσα ἐσφαλμένα κρίθηκαν στίς ὑποθέσεις ἐκεῖνες, διότι δέν πρέπει νά περιέχεται μιά ἐπισήμως χαρακτηρισμένη ὡς ἐσφαλμένη ἀπόφαση στίς δέλτους τῆς νομολογίας τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.

Οἱ λόγοι ἀκυρώσεως κατά τῆς πράξεως ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου, οἱ ὁποῖοι οὐδόλως τότε ἐρευνήθηκαν, ἀλλά τώρα εἶναι ἐρευνητέοι, εἶναι οἱ ἑξῆς: ὅτι ἡ ΔΙΣ πού ἐξέδωσε τήν πράξη τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας δέν εἶχε νόμιμη σύνθεση, διότι σ' αὐτήν ἔπρεπε νά μετέχω καί ἐγώ (ΣτΕ 1028/93), ἀλλά, παρά τό νόμο, δέν κλήθηκα, ὅτι

ἡ ΔΙΣ δέν εἰχε ἐξουσία νά ἐπιβάλει σέ μένα τέτοια ποινή, διότι μόνον τήν ποινή τοῦ ἀφορισμοῦ δικαιοῦται νά μοῦ ἐπιβάλει ἡ ΙΣΙ καί μόνον μετά τήν καθαίρεσή μου, πού οὐδέποτε μοῦ ἐπέβαλε καί μέ τήν αὐξημένη πλειοψηφία τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Ν. 590/77, ὅτι ἡ ΔΙΣ γιά τήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου δέν τήρησε ὁποιαδήποτε διαδικασία, ὅτι παραβίασε τόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας καί τό νόμο περί τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἤτοι δέν μέ κάλεσε νά ἀκουσθῶ, δέν μοῦ ἀπέδοσε κατηγορία, δέν αἰτιολόγησε τήν πράξη της, ἐνήργησε καταχρηστικά καί παραβίασε τό δεδικασμένο πού ἀπέρρεε ἀπό τίς ἀποφάσεις τοῦ ΣτΕ. Ἄν τό Δικαστήριο ἐρευνοῦσε τούς λόγους αὐτούς, ἔπρεπε νά κρίνει ὅτι τό λεγόμενο «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» εἶναι μία ἀνύπαρκτη ποινή, πού παρανόμως ἐπιβλήθηκε εἰς βάρος μου καί οὐδόλως ἐπηρεάζει τή διατήρηση τῆς θέσεως, τήν ὁποίαν ἔχω στήν Ἐκκλησία.

Ὅλα αὐτά, ἡ παραπάνω ἀπόφαση ἔκρινε ὅτι δέν ἀφοροῦν τό Δικαστήριο. Δέν ἐλέγχονται, διότι δέν ἄπτονται ἐλεγχομένης ἀκυρωτικῶς ἐκτελεστῆς πράξεως.

Ἀντί νά κρίνει ὅτι τό ἀφοροῦν, διότι ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή διοικητική θέση μου, ἡ ΣτΕ 2979/96 δέχθηκε, ἀπροσδοκήτως, τά ἑξῆς:

α) ὅτι ἀναγκαία ἀρνητική προϋπόθεση γιά τήν ἔκδοση τοῦ διατάγματος καταστάσεως τοῦ Μητροπολίτη εἶναι νά μήν ἔχει ἐπιβληθεῖ σ' αὐτόν τό ἐκκλησιαστικό ἐπιτίμιο αὐτό,

β) ὅτι κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ν. 590/77, ἡ ἀπόκτηση, καθώς καί ἡ διατήρηση τοῦ ἀξιώματος τοῦ Μητροπολίτη προϋποθέτει τήν ἐκκλησιολογική ἱκανότητα τοῦ φορέα νά ἀσκεῖ τά πνευματικά του καθήκοντα καί νά μήν εἶναι ἀκοινώνητος,

γ) ὅτι ὁ νόμος δέν ἀνέχεται νά ἐξακολουθεῖ νά ἀσκεῖ τά διοικητικά καθήκοντα μητροπολίτη πρόσωπο πού εἶναι ἀκοινώνητο,

δ) ὅτι ὅταν ὁ Μητροπολίτης καταστεῖ ἀκοινώνητος πρέπει ἡ πολιτεία νά τόν παύσει ἀπό τά διοικητικά του καθήκοντα καί ἡ διοίκηση ὑποχρεοῦται κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ν. 590/77 νά καταργήσει τήν ἰσχύ τοῦ διατάγματος μέ τό ὁποῖο καταστάθηκε ὁ Μητροπολίτης,

ε) ὅτι ἡ διαδικασία ὅπως τήν ὁρίζει τό ἄρθρο 26, εἶναι αὐτοτελής ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας καί δέν συναρτᾶται, ἄλλως εἶναι ἄσχετη πρός τήν πειθαρχική διαδικασία τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ν. 5383/32,

στ) ὅτι ὁ λόγος ἀκυρώσεως ἐκ τοῦ ὅτι ἔπρεπε νά προηγηθεῖ τοῦ προσβαλλομένου π.δ. ἡ ἔκδοση σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς ΙΣΙ εἶναι ἀβάσιμος, γιατί ἡ ἔκδοση τοῦ προσβαλλομένου διατάγματος ἦταν αὐτοτελής ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας, μετά τήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας καί

ζ) ὅτι ὁ τύπος τῆς προηγουμένης ἀκροάσεως κατά τό ἄρθρο 20 παρ. 2 τοῦ συντάγματος δέν ἦταν ὑποχρεωτικός, διότι δέν ὑπῆρχε στάδιο ἀκροάσεως, ἀφοῦ, τό ἐκκλησιαστικό ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας εἶναι, λόγῳ τῆς φύσεώς του, πράξη τῆς Ἐκκλησίας ἀνέλεγκτη ἀπό τήν Πολιτεία καί ἀπό μόνη τήν ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας, ἡ Πολιτεία εἶχε νόμιμη ὑποχρέωση (26 ν. 590/77) νά ἐκδόσει τό προσβαλλόμενο π.δ.

Ἀνεξάρτητα ἀπό τήν 9/97 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Συντάγματος, πού εἶπε ὅτι αὐτά τά παραπάνω πού δέχθηκε ἡ ΣτΕ 2979/96 εἶναι ἐσφαλμένα, παρατηρῶ καί τά ἑξῆς: Ναί μέν τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» κρίθηκε ὅτι εἶναι μή ἐκτελεστή διοικητική πράξη (πνευματική πράξη) καί γι' αὐτό δέν ἐλέγχθηκε, ἀλλά, ἀνεπιτρέπτως, **ἀφοῦ δέν τήν ἐρεύνησε, τή θεώρησε δεδομένη αὐτή τήν ἀνέλεγκτη πράξη** καί τήν ἔθεσε θεμέλιο στήριξης τοῦ διατάγματος !

Μετά τά παραπάνω ἡ θέση ἡ δική μου στήν Ἐκκλησία εἶναι δεδομένη. Ἐγώ εἶμαι ὁ Κανονικός Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, διότι οὐδέποτε ἀπώλεσα τήν κανονικότητά μου καί τοῦτο οὐδείς τό ἤλεγξε καί οὐδείς τό ἔκρινε ἀνακριβές, ἡ δέ διοίκηση τῆς Μητροπόλεώς μου μοῦ ἀφαιρέθηκε ἁπλῶς βίαια καί ὄχι νόμιμα, συνεπείᾳ καί τῆς 2979/96 ἐσφαλμένης ἀποφάσεως. Ἡ «Μητρόπολη», συνεπῶς, γιά τήν ὁποία ἐξελέγη καί καταστάθηκε ὁ ἀνωτέρω, δέν εἶναι κενή.

iii) Ἐφαρμογή τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν ἀναφερομένων στό ἐδῶ ἔνδικο θέμα, ὡς νόμων τοῦ Κράτους.

Στήν προκειμένη ὑπόθεση, ὅμως, τό Δικαστήριο εἶναι ὑποχρε-

ωμένο νά ἐρευνήσει καί νά ἐφαρμόσει, ὡς κανόνες τοῦ πολιτειακοῦ νόμου, τούς Ἱερούς Κανόνες, τούς ὁποίους ἀναφέρω στήν παραπάνω σελίδα 2 τοῦ δικογράφου αὐτοῦ, διότι τό προβλέπει ὁ νόμος, ὁ ἴδιος ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας. **Διότι πρέπει νά κριθεῖ ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ Κανονικός Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, πού ἔχω τό δικαίωμα (ὅπως μοῦ τό ἀναγνωρίζει, ἄλλωστε, τώρα, ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία) νά συναινῶ ἤ ὄχι στό διαμελισμό τῆς Μητροπόλεώς μου.** Ὁ ἴδιος ὁ νόμος ἀνάγει τούς Ἱερούς Κανόνες αὐτούς σέ ἐπίπεδο νομοθετικῶν διατάξεων. Τούς καθιστᾶ ἰσοδύναμους μέ τό περιεχόμενό του. Πρέπει, λοιπόν, νά ἐρευνηθεῖ, βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων αὐτῶν (ἐδῶ ἐχόντων ἰσχύ νόμων), τό θέμα τῆς κανονικότητος τῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή θέση μου καί νά κριθοῦν οἱ λόγοι τῆς αἰτήσεώς μου, οἱ ὁποῖοι, δέν ἐρευνήθηκαν μέ τήν 2976/96 ἀπόφαση τῆς Ὁλομελείας, ἡ ὁποία, ὅπως ἐλέχθη, θεμελίωσε τήν 2979/96 ἀπόφαση τοῦ ἴδιου Δικαστηρίου, πού ἔκρινε τά ὅσα ἐξέθεσα παραπάνω.

Πράγματι ἡ ποινή τοῦ «ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας», ἄν καί θεμελίωσε τό διάταγμα ἄρσεως τῆς καταστάσεώς μου ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, οὐδέποτε ἐρευνήθηκε, ἐάν ἐπιβλήθηκε κανονικά καί νόμιμα, οὐδέποτε ἐρευνήθηκε ἐάν ἀποτελεῖ βάση ἐπαρκή γιά τή στήριξη διατάγματος ἐκπτώσεώς μου, γι' αὐτό ἐπιβάλλεται νά ἐρευνηθεῖ τώρα, ἐπειδή τό καλεῖ ἡ φύση τῶν ἤδη προσβαλλομένων πράξεων καί ὁ ρητός ὁρισμός τοῦ ἄρθρου 11.2 τοῦ Ν. 590/77 («ὡς οἱ Ἱεροί Κανόνες διακελεύουν»). Μετά τή δικαστική διάγνωση ὅτι ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἐνήργησε καί ἀντικανονικά καί παράνομα ἐπιβάλλοντας τό ἐπιτίμιο τοῦτο, πρέπει νά γίνει δεκτό ὅτι δέν ὑπάρχει εἰς βάρος μου «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» καί δέν ὑπάρχει νόμιμη πράξη διοικητικῆς ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή θέση μου, γι' αὐτό δέ τό λόγο εἶναι βέβαιο ὅτι ἐγώ εἶμαι ἐκεῖνος πού «ὁρίζω τούς πιστούς» τῆς Ἐπισκοπῆς μου, ἔστω καί μόνον πνευματικά, ὅπερ καί μόνον ἀρκεῖ γιά νά ἔχω τό δικαίωμα νά συναινῶ ἤ ὄχι στήν ἵδρυση νέων Μητροπόλεων ἐπί συγκεκριμένων ἐδαφῶν τῆς διαποιμαινομένης ἀπό ἐμένα ἐπαρχίας.

Τά παραπάνω ζητήματα, ἐρευνώμενα τώρα ὑπό τό πρίσμα τῆς

προκειμένης ὑποθέσεως καί κατά τό νομικό περιεχόμενο τῶν κανονικῶν διατάξεων, πού παρέθεσα στή σελ. 2 τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς καί τῶν διατάξεων τοῦ νόμου, τῶν ἄρθρων 4θ, 6.3β, 44 τοῦ Ν. 590/77 καί τῶν ἄρθρων 143 κ.ἑ καί τοῦ συνόλου τῆς διαδικασίας τοῦ Ν. 5383/32, σέ συνδυασμό πρός τίς διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ΟΔ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πού δέν ἀντιλαμβάνονται καταδίκη Ἐπισκόπου σέ «ἀκοινωνησία» ἤ σέ ὁποιαδήποτε «ποινή», δίχως κατηγορία, δίχως τριπλή πρόσκληση του γιά νά ἀπολογηθεῖ κλπ, δίχως δίκη δηλαδή, κατά τίς σύγχρονες νομικές, περί ἐκκλησιαστικῶν δικῶν, διατάξεις.

Ὅλα τά παραπάνω, ἀποδεικνυομένου ὅτι τό «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας» οὔτε κανονικά, οὔτε νόμιμα ἐπιβλήθηκε, οὔτε ἔχει τήν ἐμβέλεια (θεμελίωση διατάγματος ἐκπτώσεως), πού τοῦ ἀποδόθηκε, ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ἐγώ συνεχίζω νά εἶμαι ὁ Κανονικός καί Νόμιμος Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ἀφοῦ οἱ κατατμήσεις της καί οἱ εἰσχωρήσεις τρίτων ὡς Μητροπολιτῶν στά τμήματά της δέν ἔχουν οὔτε κανονικές οὔτε ἔννομες συνέπειες. Εἶναι ἁπλῶς πράξεις καταλήψεως ἀλλοτρίας ἐπισκοπῆς. Ὅπου ὁ νόμος ἀναφέρεται σέ κανονικά δικαιώματα, ἀναφέρεται στά δικαιώματα τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτου, καί ὄχι στά τοῦ βιαίως εἰσχωρήσαντος. Ἐμένα, ἄλλωστε, ἡ ἴδια ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀείποτε μέ θεωρεῖ ὡς «Κανονικό Μητροπολίτη» καί μάλιστα μέ θετική αὐτῆς ἐνέργεια ἀναγνωρίζει τήν κανονικότητά μου. Δεῖτε π.χ. τήν ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ, τή ληφθεῖσα σέ «ἐπίσημη τακτική συνεδρία τοῦ Ἀνωτάτου Ὀργάνου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Β φύλλον Ι, Σφραγίς, Ὑπογραφή ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος), «περί ἄρσεως τῶν ἐπιτιμίων τῶν ἐπιβληθέντων εἰς τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας πρώην Ἀττικῆς Νικόδημον καί πρώην Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντίνον». Αὐτή καί μόνον ἡ προσφώνηση ἀποδεικνύει ὅτι καί τό ἐπίσημο Ἀνώτατο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ὄργανο ἐπισήμως ἀναγνωρίζει τήν «κανονικότητά» μου, ἡ ὁποία δέν ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση, ἀφοῦ ὁ ἀποκαλούμενος ἀπό τήν ΙΣΙ «Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης» δέν εἶναι δυνατόν νά μήν εἶναι «Κανονικός».

Τά τῆς διοικήσεως τῆς Μητροπόλεώς μου, ὅπως ἐλέχθη, βιαίως καί ἐσφαλμένως μοῦ ἔχουν ἀφαιρεθεῖ, ἀλλά ἡ παραμένουσα Κανονικότητά μου, ἡ ἀνεξίτηλη, μοῦ παρέχει τήν κανονική καί ἀναφαίρετη ἐξουσία, νά διακρατῶ γιά τόν ἑαυτό μου τό δικαίωμα, ἐν ὅσῳ βρίσκομαι στή ζωή, νά δόσω ἤ νά μή δόσω τή συναίνεσή μου στή διαίρεση τῆς Μητροπόλεώς μου, «ὡς οἱ ἱεροί κανόνες διακελεύουν». Δίχως τή συναίνεσή μου δέν ὑπάρχει νέα Μητρόπολη. Ἄλλως παραβιάζονται οἱ Ἱεροί Κανόνες, πού ὁ νόμος τούς θέλει, στήν περίπτωση αὐτή νά ἐφαρμοσθοῦν. Καί οἱ Ἱεροί Κανόνες θέλουν ἡ συναίνεση νά προέρχεται ἀπό τόν Κανονικό Μητροπολίτη, πού, ἐν προκειμένῳ, εἶμαι ἐγώ. Ἄλλωστε ἀπό ἐμένα τό ζητεῖ, τώρα, ἡ Ἐκκλησία, ἔστω καί ὑπό μορφή ἀνεπιτρέπτου συναλλαγῆς, **«ἄρσης τοῦ ἐπιτιμίου ἔναντι συναίνεσης»** ! Δέν τό ζητεῖ ἀπό ὁποιονδήποτε ἄλλον. Διότι, τό γεγονός ὅτι μοῦ ἔχουν ἀφαιρέσει, βίαια, δίχως κανονική καί δίχως νόμιμη διαδικασία, τά διοικητικά μου καθήκοντα, τό γνωρίζουν καί οἱ τῆς Ἐκκλησίας κρατοῦντες, οὐδόλως μοῦ στερεῖ τό δικαίωμα νά ἔχω τίς ὅποιες ἁρμοδιότητες μοῦ παρέχουν οἱ Ἱεροί Κανόνες.

iv) Ὁ νόμος 3822/16.2.10 δέν τροποποίησε τόν Καταστατικό Χάρτη. Ὁ νόμος 590/77 ἔπρεπε νά τηρηθεῖ μέ ἀκρίβεια.

Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 11.2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἶναι θεμελιώδης καί ἀποτελεῖ βασική ἀρχή αὐστηρῶς τηρητέα, γιά τήν ἵδρυση νέας Μητροπόλεως, ἡ ἐφαρμογή τῶν, γιά τήν προκειμένη περίπτωση ἀναφερθέντων Ἱερῶν Κανόνων. Οἱ Ἱεροί Κανόνες αὐτοί ἐξομοιοῦνται ἀπό ἀπόψεως τυπικῆς ἰσχύος μέ τόν Καταστατικό Χάρτη (βασικό νομοθέτημα) καί, συνεπῶς, κάθε νέος νόμος, πού προβλέπει τήν ἵδρυση νέας Μητροπόλεως δέν δύναται νά ἀφίσταται τῆς βασικῆς αὐτῆς ρυθμίσεως, πού προβλέπεται στόν Καταστατικό Χάρτη. Τό μόνο πού μπορεῖ νά πράττει ὁ νόμος, εἶναι νά προβλέπει τήν ἵδρυση κάποιας νέας Μητροπόλεως, κατά τά λοιπά ὅμως (διαδικασία κλπ) ἰσχύουν τά προβλεπόμενα στόν Καταστατικό Χάρτη. Ἄν ὁ νόμος θέλει νά ἀποκλίνει ἀπό τά ὁριζόμενα στό βασικό νομοθέτημα (τόν Καταστατικό Χάρτη) πρέπει νά τό ἀναφέρει ρητῶς. Ἄν δέν τό ἀνα-

φέρει, ὁ εἰδικός αὐτός νόμος πρέπει νά ἑρμηνεύεται, κατά τά γνωστά ἐπί τοῦ θέματος τῆς «ἑρμηνείας τῶν νόμων κατά τρόπο σύμφωνο πρός τό Σύνταγμα» (Verfassungskonforme Auslegung des Gesetzes) (γιά νά μήν κηρύσσονται ἀντισυνταγματικοί), μέ σύμφωνον πρός τίς διατάξεις τοῦ βασικοῦ νόμου (ἐδῶ Καταστατικοῦ Χάρτου) ἑρμηνεία τοῦ νόμου αὐτοῦ.

Στήν προκειμένη περίπτωση ὁ ν. 3822/16.2.2010 δέ θέσπισε παρέκκλιση ἀπό τόν τρόπο πού προβλέπει ὁ Καταστατικός Χάρτης γιά τήν ἵδρυση Μητροπόλεων («ὡς οἱ Ἱεροί Κανόνες διακελεύουν»). Γιά τήν ἵδρυση, συνεπῶς, τῶν Μητροπόλεων τοῦ νόμου αὐτοῦ ἔπρεπε νά τηρηθοῦν ὅλες οἱ προϋποθέσεις τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ὅπως ἰσχύει, δηλαδή ἔπρεπε νά δοθεῖ καί ἡ συναίνεση τοῦ κανονικῶς διαποιμαίνοντος τήν Μητρόπολη, ἀπό τῆς ὁποίας ἀποσπῶνται τά τμήματα, Μητροπολίτου.

Ἐξ ἄλλου, τήν ὡς ἄνω ἑρμηνεία τῶν νέων νόμων, μέ τούς ὁποίους ἱδρύονται νέες Μητροπόλεις, ἀναγνωρίζει οὐσιαστικά ρητά καί ὁ Καταστατικός Χάρτης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι οἱ νέες Μητροπόλεις ἱδρύονται μέ μεταγενέστερους νόμους καί, ἐν ὄψει τούτου, ὅτι δηλαδή θά ὑπάρξουν νέοι νόμοι, ὁρίζει (11.2) ὅτι πρέπει νά ὑπάρχει ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ κατά τά ὁριζόμενα στούς Ἱερούς Κανόνες («ὡς οἱ Ἱεροί Κανόνες διακελεύουν»). Ἄν, συνεπῶς, ὁ νέος νόμος οὐδέν προβλέπει, ἄν δέν τροποποιεῖ, δηλαδή, τόν Καταστατικό Χάρτη, ἐφαρμόζονται τά προβλεπόμενα στόν Καταστατικό Χάρτη, δηλαδή ἀπαιτεῖται συναίνεση τοῦ κανονικά διαποιμαίνοντος κλπ ἐπισκόπου καί εἶναι αὐτονόητο ὅτι ὁ ἐπίσκοπος αὐτός πρέπει νά εἶναι ὁ κανονικός, ἐπίσης, δηλαδή, ἐκλεγείς, κατασταθείς καί ὑφιστάμενος «ὡς οἱ Ἱεροί Κανόνες διακελεύουν».

Πράγματι, στήν ἐδῶ συγκεκριμένη περίπτωση οὐδέν προβλέπει ὁ ν. 3822/16.2.10, γι' αὐτό ἔπρεπε νά ἐφαρμοσθεῖ ἡ διαδικασία τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἡ ὁποία ὅμως δέν ἐφαρμόσθηκε καί, ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἐπί τοῦ νόμου τούτου στηριχθεῖσες ἔνδικες πράξεις εἶναι ἀκυρωτέες.

<u>υ) Ἀντισυνταγματικότητα τοῦ νόμου 3822/16.2.10</u>.

Τίθεται, ὅμως, καί θέμα ἀντισυνταγματικότητας τοῦ παραπάνω

νόμου, διότι ὁ νόμος αὐτός, δίχως τήν ἀναφορά του στίς προϋποθέσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων γιά τήν ἔκδοσή του, παραβιάζει τό ἄρθρο 3 τοῦ Συντάγματος καί συγκεκριμένα τίς περί συγκροτήσεως τῆς ΙΣΙ καί τῆς ΔΙΣ διατάξεις.

Κατά τό ἄρθρο αὐτό τοῦ Συντάγματος, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος «τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως τούς Ἱερούς Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνας», καί ἀνεξαρτήτως ἄλλων, ὁπωσδήποτε τηρεῖ, κατά συνταγματική ἐπιταγή, τούς Ἱερούς Κανόνες πού ἀναφέρονται στή συναίνεση τοῦ ἐπισκόπου, τοῦ διαποιμαίνοντος τήν ἐπαρχία, ἀπό τήν ὁποία προορίζεται νά ἀποκοπεῖ, πρός διαποίμανση ἀπό ἄλλον ἐπίσκοπο, τμῆμα τῆς ἐπισκοπικῆς του περιφερείας καί ὁπωσδήποτε τούς Ἱερούς Κανόνες πού ἀναφέρονται στήν κανονικότητα τοῦ ἔχοντος τό δικαίωμα τῆς συναινέσεως ἐπισκόπου.

Ταυτοχρόνως ἀπό τό ἴδιο ἄρθρο τό Σύνταγμα ἀναθέτει τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας στήν ΙΣΙ καί στή ΔΙΣ, συγκροτουμένων «ὡς ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας ὁρίζει».

Ἀπό τά παραπάνω παρέπεται ὅτι, ὅταν, παραβιαζομένων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου (ἄρθρα 11.2, 34, 44 κλπ), ἱδρύονται νέες Μητροπόλεις καί αὐξάνεται ὁ ἀριθμός τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παραλλάσσεται ἀντισυνταγματικῶς καί ἡ συγκρότηση καί τῆς ΙΣΙ καί τῆς ΔΙΣ, τῶν Ἀνωτάτων διοικητικῶν καί πνευματικῶν Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων τή συγκρότηση, ἡ συνταγματική διάταξη, τήν ἀναθέτει στόν Καταστατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔπρεπε νά ἐφαρμοσθεῖ ἀπαρέγκλιτα, ἀλλά δέν ἐφαρμόσθηκε.

Ὁ νόμος 3822/16.2.10 εἶναι ἀντισυνταγματικός. Οἱ προσβαλλόμενες στηρίχθηκαν σέ ἀντισυνταγματικό νόμο.

<u>νi) Λοιπές παραβάσεις τοῦ ἄρθρου 11 παρ. 2 Ν. 590/77</u>.

Κατά τήν αἰτιολογική ἔκθεση στό σχέδιο νόμου «Ἵδρυση νέων Ἱερῶν Μητροπόλεων καί ἄλλες διατάξεις» «Ἡ διαρκής Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν πρόταση πού ὑπέβαλε, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 9 παρ. 2 καί 11 παρ. 2 τοῦ ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» πρότεινε, τή διαίρεση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς σέ δύο νέες Μητροπόλεις...».

Ἐπισημαίνεται ὅτι, κατά τό ἄρθρο 11 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/77, οἱ ἀποφάσεις, γιά τόν καθορισμό τῆς ἐδαφικῆς περιφέρειας, τῆς ὀνομασίας καί τῶν ἑδρῶν τῶν Μητροπόλεων, δέν ἀνατίθενται στή ΔΙΣ, ἀλλά στήν ΙΣΙ. Ἡ ἀνάμειξη τῆς ΔΙΣ καί ἡ ὑποκατάσταση ἀπό αὐτήν τῆς ΙΣΙ, δέν καλύπτει τά ὅσα ὁρίζει ἡ παραπάνω νομική διάταξη, διότι αὐτή ἀξιώνει α) ἀπόφαση, ἡ ὁποία δέν ἐκδόθηκε, ὄχι δέ ἁπλῶς πρόταση, ἡ ὁποία φέρεται ὅτι ἐκδόθηκε, β) ἀπόφαση τῆς ΙΣΙ καί ὄχι τῆς ΔΙΣ, διότι αὐτή ἡ διάταξη εἶναι εἰδική καί δέν περιλήφθηκε στίς ἁρμοδιότητες τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἴδιου νόμου, τίς ὁποῖες, πλήν τῶν κατονομαζομένων ἐξαιρέσεων, ἐξουσιοδοτεῖται, ἀπό τό ἄρθρο 9 παρ. 2 τοῦ ν. 590/77, νά ἀσκεῖ καί ἡ ΔΙΣ, κατά τούς χρόνους πού δέν συνεδριάζει ἡ ΙΣΙ, γ) τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, γιά τούς ὁποίους δέν ἀναφέρεται στήν πρόταση ὅτι τηρήθηκαν καί εἰδικότερα ὅτι τηρήθηκαν οἱ ὑποχρεωτικοί ἐκ τοῦ νόμου Ἱεροί Κανόνες, πού ἐπιβάλλουν τήν προγενεστέρα συναίνεση τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, κατά τά παραπάνω ἀναφερόμενα καί δ) δημοσίευση τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία δημοσίευση δέν προκύπτει ὅτι ἔγινε καί δέν ἔγινε.

Οὔτε ἀπό αὐτό τοῦτο τό κείμενο τοῦ νόμου 3822/10 προκύπτει ὅτι τηρήθηκαν οἱ παραπάνω ἀξιώσεις τοῦ νόμου.

Ἀντίθετα, προκύπτει ὅτι, γιά τίς ἀναφερθεῖσες αἰτίες, ἡ Μητρόπολη, στήν ὁποία ἔγινε ἡ ἔνδικη ἐκλογή, τοποθέτηση, ἀναγνώριση καί κατάσταση τοῦ ἀναφερομένου Ἀρχιμανδρίτου ὡς Μητροπολίτου, δέν ἱδρύθηκε νόμιμα, ἀφοῦ, περαιτέρω τῶν παραπάνω, ἀπό τήν αἰτιολογική ἔκθεση καί ἀπό τό περιεχόμενο τοῦ νομοσχεδίου πού ψηφίσθηκε ὡς νόμος καί ἀπό αὐτό τοῦτο τό κείμενο τοῦ νόμου, δέν προκύπτει ποιό ἁρμόδιο ὄργανο, πότε καί πῶς καθόρισε τήν ἐδαφική περιφέρεια, τήν ὀνομασία καί τίς ἕδρες τῶν Μητροπόλεων, ὑπάρχει, συνεπῶς, εὐθεία παράβαση τοῦ νόμου, πού καθιστᾶ τίς προσβαλλόμενες πράξεις ἀκυρωτέες.

Παραβιάσθηκε, συνεπῶς, ὡς πρός τήν ἔκδοση τῶν προσβαλλομένων, γιά ὅλους τούς παραπάνω λόγους, πολλαπλῶς, τό Σύνταγμα καί ὁ Νόμος καί πρέπει οἱ προσβαλλόμενες νά ἀκυρωθοῦν.

ΙΙ. ΚΑΤΑΧΡΗΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ,

ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ,

ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΡΧΩΝ

Οἱ *διοικοῦντες τήν Ἐκκλησία ἔχουν τούς λόγους τους νά μήν ἐπιθυμοῦν τήν ἐπιστροφή μου στήν Ἱεραρχία.* Μέ *τή σύμπραξη τῆς* Πολιτείας, *πού, γιά τούς δικούς της λόγους, δέν ἀρνεῖται τέτοιου εἴδους ἐξυπηρετήσεις της πρός τήν Ἐκκλησία, μέ κρατοῦν μακρυά ἀπό τή διοίκηση τῆς* Μητροπόλεώς μου, *μέ μόνο «τέχνασμα» τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας», μέ τό νόημα καί τίς συνέπειες πού τοῦ προσέδοσε ἡ* Διοίκηση *καί ἡ «ἐσφαλμένη» ἀπόφαση τῆς Ὁλομελείας. Αὐτό τό «ἐπιτίμιο», πού ἐπιμελοῦνται νά τό διατηροῦν, διότι μόνο σ' αὐτό στηρίζουν τήν ἀντιπαλότητά τους ἐναντίον μου. Ἀπό τήν ἄλλη πάλι πλευρά πιέζονται γιά τήν ἄρση αὐτοῦ, διότι ἡ ἐπιμονή τους, γιά τή διατήρησή του, τούς ἔχει ἐκθέσει καθοριστικά στίς συνειδήσεις τῶν σκεπτομένων πιστῶν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν καί κρίνουν τίς ἐνέργειες καί τίς μεθοδεύσεις τους, ὥστε νά συντηροῦν μέ ὑπαιτιότητά τους τό χρονίζον καί βλαπτικότατο «ἐκκλησιαστικό πρόβλημα». Γιά νά μήν μοῦ ἄρουν, λοιπόν, τό ἐπιτίμιο καί τυχόν καταφύγω στή Διοίκηση καί ζητήσω, λόγῳ τῆς ἄρσεως, τήν ἀνάκληση τοῦ διατάγματος ἀπομακρύνσεώς μου ἀπό τή θέση μου, κατέστρωσαν τούτη τή μέθοδο: Διέλυσαν κυριολεκτικά, μέ δεύτερη κατάτμηση τή* Μητρόπολή μου, *σέ τέσσερες ἤδη* Μητροπόλεις, *ὥστε νά μή μείνει τίποτε ἀπό τήν παλαιά περιφέρειά της καί οὔτε λέξη ἀπό τόν παλαιό τίτλο της, τήν ἐξαφάνισαν καί, ἀμέσως μετά, ἀνακάλεσαν τό «ἐπιτίμιο», μέ τόν ὅρο νά ζητήσουν, ἀζημίως, τή συναίνεσή μου, πού ὄντως τήν ἔχουν ἀνάγκη, γιά νά συμπορευθοῦν, κατά τήν ἄποψή τους (ἄν εἶναι δυνατόν νά συμπορευθοῦν τώρα, μετά 36 χρόνια ἀντικανονικῶν πληγμάτων, πού συνεχῶς μοῦ καταφέρουν) μέ τήν κανονική τάξη.*

Ἀπό τά ὅσα ἐκθέτω στά παραπάνω κεφάλαια Β καί Γ τῆς αἰτήσεώς μου, ἀναδεικνύονται ὅλες οἱ εἰς βάρος μου πράξεις τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού μέ κρατοῦν σέ κανονική ἀγωνία γιά τήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας στό μέλλον καί κατ' ἐλάχιστο γιά τό πρόσωπό μου καί, ἤδη, ἀφοῦ πέρασαν 36 χρόνια σκληρᾶς καί, κυρίως, ἀναιτίου, δοκιμασίας μου, **μοῦ ζητεῖ ἡ ΙΣΙ νά ἀποδεχθῶ ὅτι τά πάντα καλῶς ἔγιναν εἰς βάρος μου, γιά νά ἐφαρμόσω τούς ὅρους τῆς πράξεώς της «ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου»**. Ὅτι δηλαδή καλῶς ἔγινε: α) Ἡ σύμπραξή της μέ τό καθεστώς τῶν συντακτικῶν πράξεων γιά νά ἐπιτύχει τήν μέσῳ αὐτῶν ἔκπτωσή μου ἀπό τή θέση μου, ὅπως καί ἔγινε, δίχως νόμιμο καί κανονικό λόγο καί δίχως νά μοῦ παρέχεται δικαίωμα προσφυγῆς στή Δικαιοσύνη (ἀπαράδεκτο), β) ἡ ἄρνησή της νά μέ ὑποβάλει σέ ἐκκλησιαστική δίκη, ἐπειδή ἐγνώριζε ὅτι δέν μέ βάρυνε οὔτε ἡ ἐλάχιστη κατηγορία καί συνεπῶς δέν μποροῦσε νά ἐπιτύχει τήν ἐξόντωσή μου μέσῳ αὐτῆς τῆς μόνης νομίμου ὁδοῦ, γ) ἡ ἄρνησή της νά συμμορφωθεῖ πρός τίς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού εἶχαν ἀποκαταστήσει καί τούς λοιπούς συνιεράρχες μου καί ἐμένα, δ) ἡ ἐφεύρεση καί ἡ ἐφαρμογή τοῦ «ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας» καί ἡ παρουσίασή του, ἀπό τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο, στόν Ὑπουργό Δικαιοσύνης ὡς νομίμου λόγου γιά νά ἐκδόσει βάσει αὐτοῦ διάταγμα νέας ἐκπτώσεώς μου, ε) ἡ μετάθεση (παρά τήν ἀπαγόρευση τοῦ μεταθετοῦ) Μητροπολίτου ἀπό τή Ζάκυνθο, μέ πλαστά ψηφοδέλτια, στή Μητρόπολή μου, πού εἶχε τό Μητροπολίτη της καί, ἀσφαλῶς, δέν ἦταν κενή, στ) ὁ αὐθαίρετος καί βίαιος τρόπος τῆς ἐνθρονίσεώς του στή Μητρόπολή μου, δίχως διάταγμα, μέ δεδομένη τήν ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ (σέ Συμβούλιο), πού ἀνέστελλε τήν ἐκτέλεση τῆς πράξεως τοποθετήσεώς του στή θέση μου, ζ) ἡ ἀνοχή ἀπό τή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτη αὐτοῦ καί οἱ πράξεις του, πού ὁδήγησαν μόνον τά πολιτειακά δικαστήρια νά τόν καταδικάσουν, ὄχι τά ἐκκλησιαστικά, η) ἡ ἀπόσπαση ἀπό τή Μητρόπολή μου τῶν δύο Μητροπόλεων Μεσογαίας καί Μεγάρων καί ἐπί δεύτερη φορά ὁ διαμελισμός τοῦ τμήματός της, πού ἀπέμεινε, σέ δύο Μητροπόλεις Κηφισιᾶς κλπ καί Ἰλίου κλπ, δίχως τήν ἐπιβαλλόμενη κανονική καί νόμιμη συναίνεσή μου, θ) ἡ ἐκλογή στίς

νέες αὐτές Μητροπόλεις *νέων* Μητροπολιτῶν *καί ἡ πλήρης ἀγνόησή μου ὡς πρός τό, ἕνεκα τῆς μή συναινέσεώς μου, παράνομο τῆς συστάσεως τῶν* Μητροπόλεων *αὐτῶν καί τό νομικό ἀδύνατο τῆς πληρώσεώς τους μέ νέους* Μητροπολίτες, *τέλος δέ ι) ἡ προσχηματική, τήν ἑπομένη τῶν ἐκλογῶν, καί ἐνῷ ἡ* Μητρόπολή *μου εἶχε καταληφθεῖ ἀπό τέσσερες ἀντικανονικούς καί παρανόμους* Μητροπολίτες, *ἀνάκληση τοῦ «ἐπιτιμίου», πρός ἀνταλλαγή αὐτῆς τῆς «φιλόφρονος» παραχωρήσεως τῆς «ἀγάπης τῆς Ἱεραρχίας» μέ τήν ἀναζητουμένη ἐναγωνίως ἔγκριση ἐκ μέρους μου τοῦ διαμελισμοῦ καί τοῦ ἀπορφανισμοῦ τῆς* Μητροπόλεώς *μου.*

Ὅλα αὐτά τά γεγονότα, πού ἐσφράγισαν τά 36 *χρόνια τῆς δοκιμασίας μου, συγκλίνουν στό συμπέρασμα ὅτι αὐτά πού ἐπιστρατεύθηκαν ἐναντίον μου, μεταξύ τῶν ὁποίων καί οἱ τελευταῖες τῆς σειρᾶς τῶν ἀντικανονικοτήτων καί παρανομιῶν προσβαλλόμενες πράξεις, εἶναι προϊόντα τῶν ἀπαραδέκτων μεθοδεύσεων πού μετέρχεται ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας εἰς βάρος μου (ἀληθῶς εἰς βάρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως), δῆθεν νομίμως, δῆθεν «γιά τήν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν»! ἀληθῶς ὅμως γιά σκοπό διαφορετικό ἀπό αὐτόν πού φαίνεται ὅτι ἐπιδιώκει, γιά νά μοῦ στερήσει κάθε σχέση μου μέ τή* Μητρόπολή *μου καί γιά νά περιέλθει αὐτή ὁλοκληρωτικά σέ πρόσωπα προεπιλεγμένα καί «ἡμέτερα».*

Εἶναι προφανές ὅτι τά γεγονότα πού ἐκτυλίχθηκαν κατά τοῦ προσώπου μου, ὅπως, μέ κάθε ἀκρίβεια, ἀναφέρθηκαν, συνιστοῦν κατάχρηση ἐξουσίας ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας, εἰς βάρος τοῦ προσώπου μου, ἀλλά καί παράβαση τῶν ἀρχῶν τῆς χρη-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
Δεκαπενθήμερο Δελτίο
Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης
Κωδικός 2360
Ἰδιοκτήτης-Ἐκδότης
ὁ Μητροπολίτης
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Διεύθυνση
19011 Αὐλών Ἀττικῆς
Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ
Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

στῆς διοικήσεως, ἔτι δέ καί παράβαση τῶν γενικῶν τοῦ δικαίου ἀρχῶν, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους καί τοῦ τρόπου τῶν διώξεών μου καί συνεπῶς οἱ προσβαλλόμενες, πρέπει καί γιά τούς λόγους αὐτούς νά ἀκυρωθοῦν.

ΙΙΙ. ΠΑΡΑΒΑΣΗ ΟΥΣΙΩΔΟΥΣ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Βεβαίως ἡ ἀναφερομένη παραπάνω στό κεφάλαιο Β5 ἀπόφαση 2979/96 εἶναι ἀπόφαση καί ἱδρύει δεδικασμένο. Ἀναδεικνύει ἕνα ἀνύπαρκτο θέμα σέ ἀληθινό. Ὅμως τό δεδικασμένο ἀντί ἀληθείας ἔχεται, δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια τό δεδικασμένο. Πολλῷ μάλλον ὅταν τό βεβαιώνει, ὅτι δέν ἀληθεύει ἡ ἀπόφαση, ἕνα Δικαστήριο, τό τοῦ ἄρθρου 99 τοῦ Συντάγματος, πού ἔλεγξε τή δικαστική κρίση τῶν μελῶν τῆς Ὁλομελείας τοῦ ΣτΕ. Ὑπάρχει, γι' αὐτό, ἕνα θέμα ἀποκαταστάσεως τῆς ἀληθείας σέ αὐτή τήν ὑπόθεση. Καί θά ἔλθει μέ βεβαιότητα ἡ ὥρα αὐτῆς τῆς ἀποκαταστάσεως. Καί παρέχεται, τώρα, ἡ εὐκαιρία αὐτή, μέ τήν προκειμένη διαφορά. Ἡ ὁποία βέβαια ἐκτείνεται πέραν τοῦ πεδίου τοῦ παραπάνω δεδικασμένου. Καί θά ὑποχρεώσει τό Δικαστήριο σέ ἔρευνα. Στήν ἔρευνα τοῦ κατά πόσον τῆς διαιρέσεως τῆς Μητροπόλεώς μου προηγήθηκε ἡ ἀναγκαία διαδικασία (συναίνεση τοῦ οἰκείου ἱεράρχου), ὅπως αὐτό τό διακελεύουν οἱ Ἱεροί Κανόνες. Οἱ ἀναφερθέντες Ἱεροί Κανόνες. Καί στήν ἔρευνα τοῦ ποῖος εἶναι ὁ οἰκεῖος ἱεράρχης κατά τούς Ἱερούς Κανόνες. Εἶναι αὐτός πού ἐκλέχθηκε κανονικά καί ἀναγνωρίσθηκε κανονικά καί ποιμαίνει κανονικά τή Μητρόπολή του, ἔστω καί ἄν τοῦ ἀφαιρέθηκε ἡ διοίκησή της μέσῳ τοῦ ἀντικανονικοῦ καί παρανόμου ἐπιτιμίου καί τῆς, παραδεδεγμένα καί ἀναντίρρητα ἐσφαλμένης ἀποφάσεως, ἤ εἶναι οἱ ἀντικανονικοί καί παράνομοι εἰσβολεῖς στό θρόνο του, πού διέγραψαν τή διαδρομή τῆς ἱστορίας τους, ἐπιχειρήσαντες ἀνεπιτυχῶς καί ἀποτυχόντες παταγωδῶς νά ποιμάνουν τούς πιστούς χριστιανούς τῆς δοκιμαζομένης περιοχῆς τῆς διακονίας μου; Ἀναμφιβόλως, ἐγώ, πού ἔχω ἀλώβητα τά πνευματικά μου δικαιώματα στή Μητρόπολή μου, ἔχω καί τό δικαίωμα νά συναινέσω στή διάσπασή της, ἐάν

κρίνω ὅτι αὐτό εἶναι τό συμφέρον τοῦ πνευματικά ποιμαινομένου λαοῦ. Πράγμα πού ἀναγνώρισε ρητά ἡ Ἐκκλησία καί μοῦ ζήτησε τή συναίνεσή μου μέ τήν πράξη τῆς ἄρσης τοῦ ἐπιτιμίου. Καί σημειώνω ἐδῶ ὅτι δέν εἶναι τό συμφέρον τοῦ λαοῦ αὐτό τό τυπικό καί οὐδόλως οὐσιαστικό, πού λέγει ἡ εἰσηγητική ἔκθεση τοῦ νόμου γιά τή διχοτόμηση τῆς Μητροπόλεώς μου «ἡ προτεινομένη διαίρεση κρίνεται ἀναγκαία γιά τήν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν τῆς ὑφιστάμενης σήμερα Μητροπόλεως». Μετά τήν ἐγκατάλειψή της ἐπί 36 χρόνια «εἰς τήν τύχην της», τώρα σκέφθηκαν τήν «καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ποιμαντικῶν καί λατρευτικῶν ἀναγκῶν της».

Κατόπιν τῶν παραπάνω, ἀφοῦ ἐγώ δέν συνήνεσα, οὔτε δέ καί ἄλλος, ἔστω καί μή ἔχων δικαίωμα, συνήνεσε – καί ἄν συνήνεσε, ἄνευ ἐννόμου συνεπείας εἶναι ἡ συναίνεσή του - εἶναι δεδομένο ὅτι παραβιάσθηκε ὁ, προβλεπόμενος ἀπό τό νόμο, οὐσιώδης τύπος τῆς διαδικασίας τεμαχισμοῦ τῆς Μητροπόλεώς μου, γεγονός πού καθιστᾶ τήν ἵδρυση τῶν δύο Μητροπόλεων παράνομη καί τίς ἐν συνεχείᾳ αὐτῆς προσβαλλόμενες πράξεις τῆς ἐκλογῆς καί τῆς καταστάσεως στίς «Μητροπόλεις» αὐτές νέων Μητροπολιτῶν, παράνομες καί ἀκυρωτέες.

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

Ἐπειδή ἐγώ νομιμοποιοῦμαι στήν ὑποβολή τῆς αἰτήσεώς μου αὐτῆς, ὡς ἔχων εὔλογο ἔννομο συμφέρον, καί ἐπειδή ἔχω τήν ἰδιότητα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, τήν ὁποίαν οὐδέποτε νομίμως ἀπώλεσα, ἄλλως, νομίμως δικαιοῦμαι νά ἔχω, νομιμοποιοῦμαι δέ ἐπίσης καί ὡς ἐκ τῆς συνεχοῦς κατοικίας μου στήν περιφέρεια τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, στήν ὁποίαν ἀνήκω καί ἔχω τό εὔλογο ἐνδιαφέρον μου γιά τήν κανονικότητα καί τή νομιμότητα τῆς λειτουργίας της.

Ἐπειδή ἡ αἴτησή μου αὐτή εἶναι ἐμπρόθεσμη, νόμιμη,

βάσιμη καί ἀληθινή, ἀποδεικνύεται δέ μέ ἔγγραφα καί μέ ὅλα τά νόμιμα ἀποδεικτικά μέσα, γι' αὐτό πρέπει νά γίνει δεκτή καί νά ἀκυρωθοῦν οἱ προσβαλλόμενες πράξεις

Γιά τούς λόγους αὐτούς

Καί τούς προσθέτους καί τά κατά τή συζήτηση, μέ τήν ἐπιφύλαξη τῶν δικαιωμάτων μου

ΖΗΤΩ

Νά γίνει δεκτή ἡ αἴτησή μου αὐτή. Νά ἀκυρωθοῦν οἱ προσβαλλόμενες πράξεις α) ἡ ἀπό 11.5.2010 ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἐκλέχθηκε καί τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τῆς «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετρουπόλεως» ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας Δικαιάκος *καί β) τό ἀπό* 21.5.2010 *προεδρικό διάταμα* (ΦΕΚ 195/1.6.2010), *μέ τό ὁποῖο ἀναγνωρίσθηκε καί καταστάθηκε, ὁ ἀνωτέρω,* Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως *αὐτῆς. Νά καταδικασθοῦν οἱ καθ' ὧν στή δαπάνη.*

Ὁ αἰτῶν
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος

Δημήτριος Ν. Παπουτσιδάκης

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο
(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ
Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr